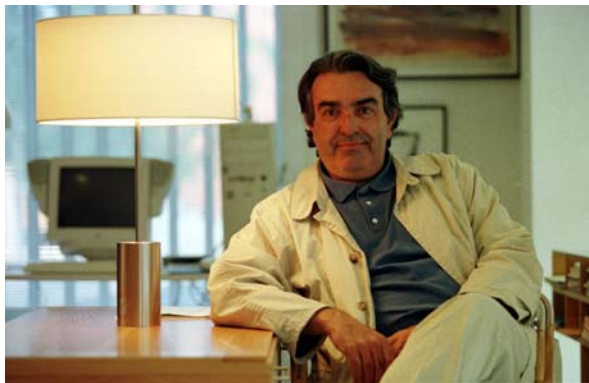

DEPARTAMENT DE COMUNICACIÓ

INVENTARIS D'ARQUITECTURA: ARCADI PLA I MASMIQUEL.

Dia: divendres, 21 de març de 2003 a les 20 hores.

Lloc: Sala Gran d'exposicions de la Demarcació.

La Demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya presenta un nou **Inventari d'Arquitectura: Arcadi Pla i Masmiquel**. Els Inventaris d'Arquitectura és una col·lecció de llibres que pretenen donar a conèixer l'obra d'arquitectes rellevants per la seva trajectòria. La presentació del llibre es complementa amb una exposició a la sala d'Exposicions del Col·legi on es mostren els dibuixos, apunts i croquis de feina del dia a dia de l'arquitecte.

En aquest quart inventari, l'arquitecte escollit ha estat el gironí Arcadi Pla i Masmiquel; un professional que ha marcat la transformació de la Girona actual a través de la seva arquitectura.

Text de Teresa Rovira i Robert Terrades, arquitectes.

L'Arcadi es defineix a sí mateix com "el que posa ordre", un ordre que es fa palès des del moment en què hom entra al seu despatx; ordre en una biblioteca que abasta tota la història de l'Arquitectura; ordre que permet accedir amb facilitat a tota la informació sobre una obra extensa, metòdicament classificada.

Ordre que es reconeix en l'obsessió per trobar el mòdul susceptible de controlar el projecte a totes les escales: l'estructura, la distribució, els paviments, les instal·lacions; tot està sotmès a una trama.

Treballador infatigable, refà una i mil vegades el projecte a la recerca del mòdul precís fins a arribar a una solució que sorprèn per l'encert en les seves dimensions, sempre adequades al programa de l'edifici.

Tant si es tracta d'una construcció de gran sobrietat com el centre social "Onyar", com d'un edifici de la complexitat de la Seu Central de la Caixa de Girona, ambdós es resolen amb un gran sentit de les proporcions i de l'escala mitjançant una trama modular que li permet ordenar, des d'una superfície com el paviment de terratzo del Centre Social, a un volum com el modern i sofisticat centre de dades de la Caixa.

Aquesta sensació de tenir-ho tot sota control, fins i tot aquells aspectes com els econòmics que tant poques vegades els arquitectes som capaços de controlar fins al final, ha permès a l'Arcadi establir una relació immillorable amb el client.

En visitar les seves obres sobre la amabilitat amb la qual els clients les mostren i les expliquen. Tant si es tracta d'un mercat com Mercagirona, d'una escola com la d'Hosteleria i Turisme Sant Narcís, o de quelcom tant íntim com un habitatge unifamiliar, la casa al Puig Vistós, hom pot comprovar com la confiança del client en l'arquitecte és total.

Un es pregunta, amb una mica de sana enveja, la raó d'aquesta confiança i la resposta, la dona la pròpia obra. En recórrer-la hom no troba mai espais foscos, torturats, laberíntics. Tot és clar, no solament amb la claredat que dona l'ordre ans també, amb la claror que proporciona la llum que l'arquitecte cerca amb patís, lluernaris i claraboies, fent-la arribar al cor de l'edifici.

Però la claredat ve sobretot sustentada per un rigor constructiu que, en moltes de les seves obres li permet, amb tranquil·litat, deixar l'estructura i les instal·lacions tal com són, sense revestiments ni maquillatge.

Aquesta obra en molts casos despullada es fa amable amb l'ús acurat de la vegetació, que mitjançant les transparències queda incorporada a l'obra.

Vegetació que està present fins i tot en un edifici com el de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales on la presència d'uns arbres ben escollits connecten el pati de la facultat amb els camins, pautats per la quadrícula ordenadora amb la qual l'arquitecte sotmet, tot i respectant-lo, el bosc preexistent a Montilivi.

Això ens porta a una altra consideració i és l'atenció que posa en l'anàlisi del lloc. En el bloc d'habitatges a Sant Ponç les vistes al Ter, a la Devesa, a l'església de Sant Fèlix, la Catedral, i a la muntanya de Montjuïc varen estimular una proposta innovadora que, malgrat la dificultat que va suposar la modificació del planejament, treu partit de l'enclau on es troba a l'hora que suposa un avenç en les convencions de l'habitar.

L'anàlisi del lloc no es solament l'atenció al medi natural. En la restauració de la farinera Teixidor el respecte a l'obra de Rafael Masó el porta a un estudi aprofundit de materials i colors, de diàleg entre lo vell i lo nou, en una solució respectuosa però no exempta de personalitat.

Les obres de l'Arcadi s'expliquen millor en la realitat que en el paper. En recórrer-les hom sent la presència de l'arquitecte en els detalls, d'un arquitecte a qui li agrada estar a peu d'obra, que segueix les obres a curta distància, atent a qualsevol incidència per resoldre-la abans que es faci més gran.

Aquesta mateixa atenció la sap transmetre als seus alumnes, fent-los descobrir l'arquitectura des de la construcció i endinsant-los en el plaer del detall.

No creiem que l'obra de l'Arcadi es pugui classificar per períodes o per adscripcions a determinats corrents; la millor manera de definir-la fora sens dubte la que també li escau com a persona, com a arquitecte i també com a professor: Es eminentment positiva, atemporal, fàcil de transmetre, engrescadora, realista.

Es l'obra d'un gran treballador que pot fer seves les paraules de Joan Miró: "...Ja ho veuen, poso ordre i, tot ordenant me n'adono de coses que em serveixen de punt de partida: això m'enriqueix, progressivament torno a treballar..." (1)

Vaig arribar a l'Arquitectura amb il·lusió i per vocació, acabant la carrera en el 1969. He tingut la sort de formar-me poc a poc, augmentant gradualment l'escala de les meves responsabilitats, aprenent l'ofici. El meu avi era Mestre d'Obres a Cassà de la Selva. El meu pare, però, es va dedicar al camp de l'electrònica i probablement li dec molt al seu esperit organitzador i pragmàtic; encara que dedicat al món industrial, li agradaven també les obres, i vaig viure experiències desenvolupades per ell, amb la complicitat del meu oncle Arcadi. La meva mare provenia de la comarca de Banyoles, zona que he anat coneixent més a fons a través de la meva dona, que és de Can Illa de Serinyà. Tinc tres filles.

Aquest doble recolzament, un peu en el món de la construcció i la indústria electrònica i l'altre en el pairalisme, han caracteritzat la meua manera d'entendre la vida, on la tecnologia i la història han estat bàsiques. Molt conscient de les meves limitacions, l'afecció i la necessitat de continuar estudiant m'han portat a l'activitat docent a les Escoles d'Arquitectura de Barcelona, dedicació que considero bàsica per la meua formació.

Vaig guanyar el Primer Premi del concurs del Museu Provincial de Castelló de la Plana (1971), que no es va construir. He estat finalista o seleccionat en els premis FAD (1976,77,88,93,95,96,98,99) i, amb el Pla del Barri Vell de Girona, juntament amb els meus amics Moner, Viader i Fuses vam obtenir una menció en els Premis Nacionals de 1983. Amb en J.Moner i en J.Riera vam fer a l'any 1981 un número doble de la revista "SC-Construcció de la Ciudad" dedicat a la història i tipologia de la masia catalana. Vaig guanyar el Premi BAYER de disseny d'espais urbans en el 1986.

Amb les obres de Restauració de la Basílica de Montserrat vaig tenir el gran honor de rebre el Premi Nacional del Patrimoni Cultural de 1995, de la Generalitat de Catalunya. Aquesta apassionant obra va ésser també reconeguda amb la selecció dels premis Rehabitec 1996 i el Premi EUROPA NOSTRA 1997.

He rebut dues vegades el premi BONAPLATA per la millor restauració d'un edifici industrial a Catalunya, en el 1994, per la Restauració de Can Joanetes (Arq. Roca Pinet 1929) com a nova Seu Municipal d'Olot, i en el 2000, per la Restauració i ampliació de la Farinera Teixidor de Girona (Arq. Rafael Masó 1910-1923) com a seu central del diari "EL PUNT" (aquest edifici va rebre també el premi QUATRIUM 2002, atorgat a Barcelona per l'associació de Promotors Immobiliaris).

Vaig tenir l'enorme satisfacció de rebre els Premis FAD del Jurat i de l'Opinió 1999 per un edifici d'habitatges a Girona, promogut per a la Immobiliària Pérez- Xifra, obra, que també va rebre el premi COAC de Girona 1998 i va ésser finalista a la "V Biennial de Arquitectura Española" 1999.

En l'activitat Acadèmica, he estat professor de Projectes de la ETSA de Barcelona, amb major o menor dedicació, de 1978 a 1995. Ara encara hi mantinc contacte com a membre d'un Tribunal de Projecte Final de Carrera. A partir de l'any 1997 em vaig incorporar a l'equip docent de la nova ETSA LA SALLE de Barcelona. En aquest moment soc responsable de l'assignatura de Projectes III (4t. Curs). He donat conferències en gran varietat de llocs, especialment en els Col·legis d'Arquitectes i en les Escoles d'Arquitectura, circumstàncies que sempre m'han ajudat a reflexionar sobre el meu treball.

El COAC em va encarregar el Comissariat d'una exposició d'Arquitectura Catalana a l'any 1991, cosa que em va permetre conèixer molt més bé el país, la seva arquitectura i els seus arquitectes. Aquesta exposició va ésser exhibida en els llocs més variats, además de les ciutats catalanes, a Sevilla (EXPO 92), Berlín, Postdam, Branschweig, Munic i Torí. Vaig ser també ponent i responsable, en nom del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya, de l'elaboració del text de l'àmbit d'Arquitectura, en la commemoració del XXè aniversari del Congrés de Cultura Catalana (1997). En aquest moment soc membre del Consell Assessor del Patrimoni Cultural Català des de 1994 i Acadèmic per Girona de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi.

La meua activitat professional ha estat publicada a: Quaderns, Jano, On, Oficinas, La Casa de Marie Claire, Casa Viva, A+U, El Croquis, Tassarim(Turquia), Indian Architect, The Architectural Review, Process Architecture, i una multitud de publicacions recopilatòries d'obra especialitzada i Obra pública.

Sembla que un apunt biogràfic és sempre el marcar un punt d'arribada. En el meu cas puc afirmar que em sento en aquest moment molt animat i esperonat amb les obres que estic realitzant i amb els Projectes que

estic elaborant. En certa manera, tinc la impressió –i la convicció- d'estar començant perquè malgrat tot, el dia a dia et demostra que mai en saps prou. I jo vull encara aprendre més.

Girona, març del 2003

Per a més informació: DEPARTAMENT DE COMUNICACIÓ:

Vanessa Masip. Telèfon: [972.41.27.27](tel:972.41.27.27) / premsa.gir@coac.es
http://www.coac.net/Girona/COMUNICATS_PREMSA/default.htm